

ZÁVADA PÉTER

## Allegória / erőd

i.

Mikor éhes vagyok, mindig az erődre gondolok,  
hogy falnám fel a kaput,  
beszelnék boldogan, teli szájjal.

Éhségem előcsalogatom,  
húsból enni adok neki,  
rákapatom a vérre,  
hűségem házörzöm így lesz.

ii.

Bízhatok megszelídített árnyékomban,  
velem tart, kimeréskedik a fényre.

Lenyelem fájdalomával együtt,  
hogy el ne hagyjon egy ilyen verőfényes napon.  
Ő lesz saját sötétségem, kitölti térfogatomat.

iii.

Azért forгатom a kockát,  
hogy többet lássak az árnyékból.

Azért forгатom a könyvet  
hogy olvassak a kockáról.

Azért forгатom a szót,  
hogy értsem a könyvet.

A szavak az erőd hírnökei,  
tudják, mi zajlik a fejében.

iv.

A pince egyre nagyobb, elfoglalja bennem a házat.  
Bejártam minden zugát, de az egyik szoba  
végig kitért előlem, mindig másutt húzta meg határait.

Ha az erődbe vágyom, az csak szomorúságot szülhet.  
Mi összeköt minket: karnyújtásnyi tér,  
fogyni képtelen.

## Április eldurvul

Az egykori birtokon, juharfák alatt  
körém gyűlnek mind a címerállatok.  
A higgadtan ülők, a fölágaskodók,  
a huncut, amelyik a nyelvét nyújtva  
visszanéz.

Már csak a liget magánya derít jókedvre.  
Mozaikkövek mintája helyett egy piton hasa.  
Boldog vonyítással ünneplik érkezésem,  
a leigázottak otthonos szervilizmusával,  
mint akik hanghordozásáról fölismerik  
az elnyomót.

Valaha pórázon sétáltattam kedvenceimet,  
a teraszon gőgös pávák irizáltak.  
De hol van a ház? Most fekete folt.  
Máig terhes vagyok sötétjével.

Nyugtalanít az inak feszült derékszöge,  
a komótosan hullámzó lapockák trapéza.  
Kérőim egy medve és egy szürke farkas.  
Tudni se akarom, mi a szerelem.



De április eldurvul, a bensőségesség hamujából  
fölizzik a reggel kegyetlensége.

Mint akit a tavasz terített asztalához enged,  
hagynom, hadd folyjon a mítosz forró vére.

## Karavánok

i.

A konténerek és fémkerítések hétköznapjai  
várótermek fertőtlenítő-fehérjébe oldódtak,  
áramvonalas recepcióspultok, vállalkozózöld  
kanapék világába, ami korábban elégedettséggel  
töltött el, most a kényelmetlenség ostromait  
szülte, a rutin helyét átvette egyfajta makacs  
önfejűség, bár még így se nevezném a tervet  
vakmerőnek.

Világos volt, ha könnyelműen utat engedek  
annak, ami pusztá léténél fogva mint csábítás  
fölkínálkozik, egyetlen elhamarkodott döntés  
magával ránthatja a következmények egész  
karavánját. A cél érdekében az ideális  
körülményeket csak egy ellenálló hátország  
biztosíthatta.

ii.

Konok voltam végre és eltökélt, tudtam,  
ha megragadom a kilincset, mint egy pisztoly  
markolatát, és lenyomom, a szoba az ajtón kirobban  
a sötétbe. Kilépek, és rögtön nehézkedni kezdek,  
húzni az erdő mértani közepe felé,  
sugárirányban emlékezetes rések,  
gallynyugalom, a zaj meztelensége.

iii.

Csak én bírok versemnek hőse lenni,  
meg ez a fejjel lefelé fordított üveg pohár  
a pozdorja asztalon, barázdált idegenség.  
Vagy a porréteg paradicsomon, barack barnuló,  
rothadásnak indult foltjain, ahogy terjed  
gyűrűalakban, mint a sóvirág,  
az élénk zölden fodrozódó penész.

A gondoskodás az, ahogy a hétköznapiakban  
vagyok, de ez köszönőviszonyban sincs  
a vesződséggel, mégis megmakacsolja magát  
a fa az önkéntelenül kezembe simulóban.  
Kiragyog ásból az ércbánya,  
katedrálisból a mész kő, seb tátong  
minden teremtés helyén.

iv.

Megteltem a várossal, visszavágyom  
egy őszintébb pazarlásba, ahol a liget  
jótékony túltermelés, a bóklászás  
bűntudat nélkül elherdált idő.

Helyette nyárzáró bankett, orchideák,  
fluoreszkáló planktonok csillagszőnyege  
a lézerrel mappingelt katedrális  
homlokzatán. A magazinokban  
termékminták, okos szénvegyületek,  
de ami célszerűségével meggyőz:  
muskátli, encián, míg a történelem,  
mint egy barokk allegória, a romokon kisarjad.

v.

Ez a berek lassú hanyatlásával egy esély,  
melyet elszalasztok, de nem csak az enyém.  
Amit kijelölök a térben: duzzadt gócpont,

összefüggéseim besűrűsödnek. Az emlék közepe  
hirtelen beroskad, fölcsavarodik körém a völgy.

Nézd, a tavasz jelölői kampányszerűen,  
a szél engedékenyen táguló körei, a centrumban  
kisebb, középső rész, körülkerítve virágokkal.  
Simaságuk szorosan rájuk feszül, érdességük  
makacsul kiáll belőlük. A száruk közlekedő edényei,  
a szírom igazsága a bimbó helyébe lép, most!



FÁZISOK III.